

VERSLAG VAN HET MONDELING OVERLEG
TEVENS EINDVERSLAG

Nr. 31

De vaste Commissie voor Financiën heeft op 18 en 25 februari 1964 mondeling overleg gevoerd met de Staatssecretaris van Financiën.

De Staatssecretaris was bij dit overleg vergezeld van de heren mr. C. P. Tuk, Directeur-Generaal voor Fiscale Zaken in algemene dienst, A. Meering, Directeur van 's Rijks belastingen, hoofd van de Directie Wetgeving directe belastingen, en P. den Boer, hoofdinspecteur-titulair, werkzaam aan de Directie Wetgeving directe belastingen.

De commissie heeft de eer omtrent dit overleg als volgt te rapporteren ¹⁾.

Alvorens tot beantwoording van de gestelde vragen over te gaan, merkte de bewindsman op dat hij gaarne zou zien aangekend dat de noodzakelijkerwijs gecomprimeerde en mede door de vraagstelling bepaalde weergave van zijn zienswijze en argumentatie in het eindverslag niet inhoudt, dat daardoor de vaak meer uitvoerige en soms ook meer genuanceerde uiteenzettingen in de voorafgaande Kamerstukken zouden zijn achterhaald, tenzij zulks uitdrukkelijk blijkt. De commissie verklaarde zich met deze aantekening te kunnen verenigen.

Algemeen

1.

Moet het wel wenselijk worden geacht de mogelijkheid van aanvullende regelen, waarbij de werkgever met de werknemer bij wisselende inkomsten loonbelasting mag herrekenen (hetgeen steeds zal betekenen loonbelasting aan de werknemer restitueren) te schrappen? Is er niet alle aanleiding die mogelijkheid te handhaven, zeker indien het recht op een aanslag inkomstenbelasting van 5 pct. verschil (met een minimum van f 25) afhankelijk blijft?

5 pct. verschil met een minimum van f 25 lijkt een veel te hoge eis om „nadelen” voor loontrekkenden tot een minimum te beperken. Dit betekent immers, dat alle werknemers, van wie f 500 of minder loonbelasting is ingehouden al tenminste een nadelig verschil tussen inkomstenbelasting en loonbelasting van f 25 moeten aantonen. Iemand, van wie f 100 loonbelasting is ingehouden en die bij een aanslag inkomstenbelasting b.v. f 80 verschuldigd zou zijn, krijgt geen restitutiemogelijkheid, ofschoon hij toch 25 pct. meer belasting heeft betaald dan hij rechtmatig verschuldigd zou zijn. Aldus werkt het minimumbedrag van f 25 zeer ongunstig voor de „kleintjes”. Mogelijk is zelfs, dat f 24 is ingehouden, terwijl geheel geen inkomstenbelasting verschuldigd is.

Het 5 pct.-minimum werkt weer bijzonder ongunstig voor de middelbare inkomens. Bij rond f 10 000 inkomen b.v. betaalt een ongehuwde circa f 2000 inkomstenbelasting; een gehuwde zonder kinderen ruim f 1400. Dit betekent dus dat de ongehuwde circa f 100 en de gehuwde bijna f 70 te veel belasting kan hebben betaald, zonder dat hij een mogelijkheid krijgt dit te corrigeren.

Zijn ook de bewindslieden niet van mening dat de 5 pct. voorwaarde moet vervallen en dat verder een bepaald bedrag moet worden gesteld (zeer laag voor de kleine inkomens, b.v. f 5 voor inkomens beneden de f 5000, f 10 voor inkomens van f 5000 tot f 8000 en f 20 voor de hogere inkomens)?

De bewindsman merkt op dat het van groot belang is het idee van de loonbelasting als eindheffing voor de grote meerderheid van de werknemers te handhaven. De techniek van de loonbelasting maakt het onvermijdelijk dat er bepaalde verschillen ontstaan tussen het aan loonbelasting geheven bedrag en het bedrag dat ter zake van dezelfde inkomsten aan inkomstenbelasting verschuldigd zou zijn. In beginsel moeten deze verschillen worden aanvaard. Met betrekking tot de ten voordele van de belastingplichtigen strekkende verschillen is dit standpunt in de wet neergelegd. Verschillen ten nadele van de belastingplichtigen worden echter slechts tot op bepaalde hoogte geaccepteerd.

De bewindsman meent dat te dezen de grens van 5 pct. en f 25, zij het dat dit een ruwe grens is, aanvaardbaar is. Een verlaging zou met zich meebrengen, dat het principe van eindheffing aan de loonbelasting ontnomen zou worden in een zeer groot aantal gevallen. Bovendien heeft bij het voorstellen van deze grens meegespeeld, dat verlaging daarvan meer werk zou opleveren.

¹⁾ De door de commissie gestelde vragen zijn opgenomen in de linkerkolom; de antwoorden (met eventuele beschouwingen) zijn in de rechterkolom geplaatst.

Naar aanleiding van dit laatste wordt uit de commissie opgemerkt, dat werkbeparing wel van belang kan zijn, maar toch zeker niet van doorslaggevende betekenis geacht mag worden.

Voorts stelt een lid van de commissie de vraag of de grens nader zou kunnen worden gezien, zodra hiermede twee à drie jaren ervaring is opgedaan.

2.

Bij artikel 55 inkomstenbelasting wordt de mogelijkheid geopend, dat voor winst uit eenzelfde onderneming het gemiddelde van drie jaren wordt genomen. Blz. 3, linkerkolom, van de memorie van antwoord geeft een afwijzing op een vraag om die mogelijkheid ook voor looninkomen open te stellen. Hier blijft dus een ongunstig verschil in belastingheffing tussen „ondernemers” en „werknemers”. Is dit werkelijk onvermijdelijk?

Uit de commissie wordt deze vraag nog toegelicht met het voorbeeld van koopvaardijofficieren, die soms twaalf maanden varen en dan negen maanden zonder inkomsten aan de wal verblijven, terwijl tevens wordt gewezen op wisselende provisie-inkomsten. „Middelen” zou hier zeker op zijn plaats zijn.

Een lid van de commissie zou gaarne de vraag beantwoord zien of het middelen van inkomens in de winstsfeer aanleiding zal zijn om de bestaande praktijk van het „uitsmeren” van nabetaald loon of pensioen te beëindigen.

3.

Verdiert het ook in andere gevallen niet de voorkeur een herrekening binnen de sfeer van de loonbelasting te creëren in plaats van het geven van een recht op een aanslag in de inkomstenbelasting?

Ter nadere adstructie van deze vraag, wordt uit de commissie gesuggereerd, dat het beter is jaarherrekening in de sfeer van de loonbelasting te doen plaatsvinden dan recht op een aanslag inkomstenbelasting te geven, te meer nu de bewindsman de grens van 5 pct. en f 25 wenst te handhaven. Immers zal de geboorte van een kind in het tweede kwartaal van een jaar of later reeds recht op een aanslag geven. Is het, zo wordt daaraan toegevoegd, ook maatschappelijk gezien niet aan te bevelen herrekening binnen de sfeer van de loonbelasting te doen plaatshebben, daar recht op een aanslag werkvermeerdering tot gevolg zal hebben? Hoe kan een werknemer beoordelen, of hij voordeel heeft van het vragen van een aanslag en zal de werkgever dit in feite niet moeten uitzoeken? Of moet de werknemer het maar proberen met het mogelijke gevolg van teleurstelling?

De bewindsman repliceert, dat dit ook zeker niet zijn belangrijkste, doch slechts een bijkomend argument is. Daar de voor de belastingplichtige voordelige verschillen tussen loonbelasting en inkomstenbelasting dikwijls vrij groot zijn, dient een incidenteel optredend beperkt nadelig verschil aanvaard te worden, wil althans het karakter van eindheffing van de loonbelasting, die als zodanig grote verdiensten heeft, in het algemeen gehandhaafd kunnen worden.

De bewindsman zegt daartoe zeker bereid te zijn.

Naar aanleiding van de vraag en de toelichting daarop merkt de bewindsman allereerst op, dat in alle recht en zeker ook in het belastingrecht een compromis tussen gerechtigheid en doelmatigheid onvermijdelijk is. Hier speelt dit tussen vasthouden aan annaliteit enerzijds en volledige middeling van inkomens anderzijds. Zijn oordeel is, dat zoveel mogelijk vastgehouden dient te worden aan de annaliteit.

Bij het „middelen” van winst als is bedoeld in artikel 55 van het wetsontwerp inkomstenbelasting wordt dit beginsel verlaten. Maar dit dient, zo vervolgt de bewindsman, dan ook zeer voorzichtig te geschieden en alleen in het geval, waar een grote fluctuatie van inkomens zeer sterk opvalt, zoals dit bij ondernemers het geval kan zijn.

Er doen zich ook buiten de winstsfeer wel omstandigheden voor, die plotselinge en vrij sterke veranderingen in het inkomens doen zien, maar dit is nog geen voldoende reden om het „middelen” algemeen toe te staan. Men denke b.v. aan pensionering of een aanzienlijke promotie.

Het middelen van sterk wisselende looninkomsten, als voorkomen in het ter sprake gebrachte voorbeeld van de koopvaardijofficieren en bij provisie-inkomsten — welke laatste inkomsten een aanzienlijke mate van overeenkomst kunnen vertonen met winst — zal bij de behandeling van artikel 55 van het wetsontwerp inkomstenbelasting nader onder ogen worden gezien. Wellicht is het mogelijk daar een tussenvorm te vinden.

De bewindsman beantwoordt deze vraag ontkennend.

De bewindsman ziet in het voorstel allereerst het voordeel, dat, nu toch alleen aan de hand van de regels van de inkomstenbelasting kan worden bepaald of en in hoeverre de ten nadele van de werknemer zijnde verschillen tussen de ingehouden loonbelasting en de inkomstenbelasting te groot zijn, de teruggaaf wordt gerealiseerd door middel van de bekende techniek van het opleggen van een aanslag. Hiermede komt tevens tot uitdrukking dat de loonbelasting uiteindelijk niets anders is dan een bijzondere vorm van inkomstenbelasting. Hij zegt toe te zullen overwegen, of voor deze gevallen niet een vereenvoudigd aangiftebiljet kan worden ontworpen.

In de tweede plaats is de bewindsman van mening, dat herrekening door de werkgever voor deze zeker niet minder werk met zich meebrengt.

In de derde plaats kan herrekening van loonbelasting door de afwijkende techniek — te denken valt b.v. aan het gekoppeld zijn in de coördinatietabel van kinderaftrek en kinderbijslag — niet alle nadelige verschillen wegnemen.

Tenslotte vestigt de bewindsman er nog de aandacht op dat bij de bestaande kwartaals- of halfjaarsherrekening van loonbelasting, die zal opgaan in de aanslag op verzoek, slechts een beperkt aantal werknemers is betrokken nl. die met een

4.

Een toelichting op de ideeën van de bewindslieden inzake het zgn. Lucaskind zal gaarne ontvangen worden (blz. 3, rechterkolom, memorie van antwoord).

5.

Waarom is het niet mogelijk bij alle berekeningen afronding te vermijden (memorie van antwoord, blz. 4, rechterkolom, 2de volle alinea)?

6.

In de voorlaatste alinea op blz. 4, rechterkolom, van de memorie van antwoord wordt melding gemaakt van enkele aanschrijvingen, waarin tegemoetkomingen zijn opgenomen, welke het loontijdvak betreffen.

Kan een overzicht van die tegemoetkomingen worden verstrekt?

Op enkele andere plaatsen wordt verwezen naar een regeling in de Uitvoeringsresolutie Loonbelasting. Het lijkt wenselijk, dat een exemplaar van die resolutie wordt verstrekt.

7.

Zou het niet wenselijk zijn, dat eerst een hoger bedrag dan f 300 aan neveninkomsten een aanslag in de inkomstenbelasting tot gevolg heeft?

sterk wisselend loon. Van de mogelijkheid om aanvankelijk geschatte bedragen uit te keren en vervolgens aan het einde van het kwartaal of soms ook wel aan het einde van een half jaar nauwkeurig af te rekenen, wordt in de praktijk een veel ruimer gebruik gemaakt en deze mogelijkheid blijft onder de nieuwe wet bestaan.

De bewindsman deelt mede, dat het niet in zijn bedoeling ligt de kwestie van het zogenaamde Lucaskind op te brengen bij de onderhavige wetsontwerpen of bij de komende tariefs-herziening ter neutralisering van het progressie-effect. Dit punt zal eerst te zijner tijd aan de orde worden gesteld b.v. bij een structurele herziening van het tarief.

De bewindsman acht het, omdat moet worden uitgegaan van jaarbedragen, niet mogelijk alle afrondingen te vermijden. Berekening voor kortere tijdvakken vergt deling door 12 (maand), 52 (week), 260 (dag) of 520 (halve dag; vier uur of minder). Afrondingen kunnen slechts vermeden worden, indien alle jaarbedragen een veelvoud zijn van f 15,60. In het wetsontwerp komen een aantal jaarbedragen voor die een zodanig veelvoud vormen, b.v. de f 702 van de invaliditeits- en ouderdomsaf trek (artikel 20), de f 780 aftrek voor een extra-kind of voor een drievoudig tellend kind (artikel 23) en het maximum van f 390 voor de vrijgestelde spaarpremie (artikel 11).

Soms echter is genoeg genomen met deelbaarheid door 12 (b.v. de f 120-grens voor de aftrekbaarheid van giften; artikel 18) of is aan de inkomstenbelasting een rond, niet op de loonbelasting afgestemd bedrag ontleend (b.v. de f 500 minimumaftrek voor de werkende gehuwde vrouw; artikel 21a). De bewindsman merkt nog op, dat het toch weinig voor de hand ligt een jaarbedrag als b.v. de f 500 minimumaftrek voor de werkende gehuwde vrouw enkel ter vermijding van afrondingen te stellen op f 499,20 of op f 514,80.

Op het stuk van het loontijdvak zijn de volgende tegemoetkomingen verleend:

a. De weektabel mag worden toegepast, indien in een kalenderweek gedurende één dag geen arbeid is verricht wegens een z.g. snipperdag en/of gedurende maximaal 2 dagen wegens algemeen erkende Christelijke of nationale feestdagen, mits op de overige werkdagen van de week wel arbeid is verricht of de werknemer althans ter beschikking van de werkgever heeft gestaan (res. 31 januari 1961, nr. B O/15666).

b. Het tarief voor bijzondere beloningen mag worden toegepast op overwerkloon, ook in de gevallen waarin het overwerkloon wordt uitbetaald over hetzelfde loontijdvak als het normale loon en het volgens de gewone regels aan het progressieve tarief zou zijn onderworpen (res. 21 mei 1957, nr. 217).

c. In bepaalde gevallen mag de weektabel worden toegepast op hulpbestellers van de P.T.T. (res. 7 februari 1941, nr. 2).

d. In bepaalde gevallen mag de maantabel c.q. weektabel worden toegepast op leraren met een onvolledige dagtaak (res. 8 februari 1941, nr. 124).

De bewindsman merkt naar aanleiding van het laatste punt van de onderhavige vraag op, dat de Uitvoeringsresolutie Loonbelasting is opgenomen in het rijksboekwerk dat aan de Kamer is verstrekt.

Het buiten beschouwing blijven van een gering bedrag aan neveninkomsten, zo betoogt de bewindsman, is een technische aangelegenheid. Van een echte vrijstelling of faciliteit is hier dan ook geen sprake, slechts van een ruwheid ten

Uit de commissie wordt opgemerkt, dat het bedrag van f 300 maatschappelijk gezien en ervaren wordt als een vrijstelling. Gevraagd wordt wat het gevolg zou zijn als niet een verhoging van f 200 tot f 300 plaatsvindt, doch een verhoging op basis van een prijsindexcijfer.

8.

Valt ook een winstaandeel van thuis meewerkende kinderen onder het loonbegrip?

9.

Artikel 3. In artikel 3, lid 1, letter *f*, wordt thans voorgesteld als dienstbetrekking te beschouwen de arbeidsverhouding van „het kind van 15 jaar of ouder, dat werkzaam is in de onderneming van zijn ouder tenzij die onderneming mede voor zijn rekening wordt gedreven”.

Het lijkt gewenst hierop een duidelijke toelichting te verkrijgen, alsmede op het verband van deze bepaling met de toepassing van de verschillende sociale wetten.

In hoeverre wijkt deze bepaling af van de bestaande regeling en op welke grond kan deze wijziging worden gemotiveerd?

Heeft het voorschrift van letter *f* primair fiscale achtergronden? Zo ja, welke? Of wordt deze bepaling primair voorgesteld om een eind te maken aan de verwarring op het stuk van de premiebetaling voor de algemene volksverzekeringen?

Kan worden medegedeeld, onder welke sociale wetten (Ziektewet, Ongevallenwet e.d.) deze kinderen wel dan wel niet vallen?

gunste van de belastingplichtigen ter vergemakkelijking van de praktische uitvoering. Bovendien zou elke verhoging van dit bedrag met f 100 een vermindering van opbrengst betekenen van rond f 6 mln.

De bewindsman deelt mede, dat een koppeling aan een of ander indexcijfer in strijd komt met het karakter van deze bepaling. Nogmaals attendeert hij erop, dat achter de voorgestelde verhoging van dit bedrag alleen een praktisch motief schuilt. Een verdere verhoging zou de verschillen tussen loonbelasting en inkomstenbelasting zonder noodzaak doen toenemen.

De bewindsman beantwoordt deze vraag bevestigend. Het loonbegrip omvat alle inkomsten uit dienstbetrekking.

De bewindsman merkt op, dat het doel van de voorgestelde regeling is om de onzekerheid en de divergentie met betrekking tot de in het bedrijf van hun ouders meewerkende kinderen weg te nemen. Het thans van kracht zijnde Besluit laat ruimte voor verschillende interpretatie van de feiten, waardoor rechtsongelijkheid is ontstaan. De rechtspraak heeft zich n.l. zodanig ontwikkeld dat voor de agrarische sector de arbeidsverhouding van het kind in het bedrijf van de ouder in bepaalde streken van het land niet als een dienstbetrekking wordt beschouwd, terwijl elders een dienstbetrekking meestal wel aanwezig wordt geacht. In de sectoren handel, industrie en ambacht wordt het bestaan van een dienstbetrekking vrijwel steeds aangenomen.

Wat betreft de belastingheffing maakt een en ander eigenlijk alleen verschil voor de heffingstechniek; voor de volksverzekeringen — A.O.W., A.W.W. en A.K.W. — is er bovendien het verschil dat bij het ontbreken van een dienstbetrekking, ten aanzien van de lage inkomens waarover het hier veelal gaat, een premiereductie toepassing vindt die alleen bedoeld is voor de kleine zelfstandigen.

Onder de nieuwe regeling zal onzekerheid en ongelijkheid worden voorkomen.

De fictie heeft geen betekenis voor de sociale werknemersverzekeringen, behoudens dat t.z.t. de Kinderbijslagwet voor loontrekkenden in verband met de premie-inning door de belastingdienst zal worden aangepast aan de nieuwe wet op de loonbelasting.

De vraag onder welke van deze verzekeringen deze kinderen wel dan wel niet vallen, raakt het terrein van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid. De bewindsman meent dat deze vraag als volgt kan worden beantwoord.

1. *Ongevallenwet, Ziektewet (thans), Ziekenfondsenbesluit, Werkloosheidswet en Invaliditeitswet.*

Meerderjarige kinderen zijn verzekerd, mits zij in dienstbetrekking tot de ouder staan en onder dezelfde omstandigheden en voorwaarden werken als vreemde arbeiders. Minderjarige inwonende kinderen — voor wie het bestaan van een dienstbetrekking tot de ouder in het algemeen niet wordt aangenomen — kunnen voor het Ziekenfondsenbesluit vrijwillig worden verzekerd.

2. *Land- en Tuinbouwongevallenwet.*

Geen verzekering van inwonende kinderen; vrijwillige verzekering is echter wel mogelijk. Uitwonende kinderen zijn verzekerd, mits zij in dienstbetrekking tot de ouder staan en onder dezelfde omstandigheden en voorwaarden werken als vreemde arbeiders.

3. *Kinderbijslagwet voor loontrekkenden en wetsontwerpen nr. 7117 (Arbeidsongeschiktheidswet en Wijziging Ziektewet).*

De in dienstbetrekking meewerkende kinderen zijn verzekerd; of het kind in dienstbetrekking werkt, is afhankelijk van de

Uit de commissie wordt de vraag gesteld of de achttienjarige leeftijd als grens geen voorkeur verdient, daar op vijftienjarige leeftijd meestal nog (beroeps-) onderwijs wordt genoten.

Door een lid van de commissie wordt, daar de bewindsman mede als aanleiding voor de voorgestelde regeling heeft genoemd dat de ouder in wiens onderneming een kind werkzaam is, zich (of het kind) premie voor de sociale verzekering wil besparen, gevraagd, of dan een regeling in de sociale-verzekeringwetgeving niet beter op haar plaats is dan in de fiscale wetgeving.

Een ander lid van de commissie stelt de vraag, of bij een toekomstige verhoging van de leerplichtige leeftijd ook de hier gestelde grens van vijftien jaar opnieuw in overweging zal worden genomen.

10.

Heeft het advies van de Sociale Verzekeringsraad over assurantiepersonen (memorie van antwoord, blz. 7, rechterkolom) thans reeds geleid tot voorstellen tot invoering van dit criterium in de sociale-verzekeringwetgeving?

11.

Artikel 10, lid 2. Welke bezwaren ontmoet het om aanspraken op uitkeringen voortaan niet meer te belasten, maar alleen de uitkering zelf?

Ter toelichting van deze vraag merkt een lid van de commissie op, dat ondanks het wettelijk uitgangspunt om de aanspraken te belasten, bij de uitwerking daarvan in de wet toch weer vele aanspraken onbelast worden gelaten en de uitkeringen worden belast. Niet wordt derhalve ingezien, waarom dit niet als regel wordt aanvaard, temeer omdat er in de praktijk vaak moeilijkheden rijzen met betrekking tot de waardering van de aanspraken.

Gevraagd wordt of het dan geen aanbeveling zou verdienen het wettelijk systeem om te keren en dus aanspraken niet als regel, maar slechts in uitzonderingsgevallen te belasten.

feitelijke constellatie, zoals thans nog in de loonbelasting; dit zal t.z.t. automatisch ook gelden voor het Ziektefondsbesluit, dat bij de Ziektewet aansluit.

De bewindsman stelt hier tegenover, dat dan de huidige moeilijkheden blijven bestaan t.a.v. kinderen, die vijftien jaar of ouder maar jonger dan achttien jaar zijn. Bovendien begint bij vijftien jaar de premieplicht voor de A.O.W. En ten slotte werkt de fictie slechts voor zover de kinderen meewerken, niet voor zover ze onderwijs genieten.

De bewindsman merkt naar aanleiding van deze vraag op dat de sociale volksverzekeringen zich op dit punt geheel aansluiten bij de loonbelasting en dat deze aansluiting ter wille van de eenvoud ook zeer wenselijk is, zodat het dus voor de hand ligt een regeling in de fiscale wetgeving te treffen.

Deze vraag beantwoordt de bewindsman bevestigend.

Op deze vraag wordt een ontkennend antwoord gegeven. In het ontwerp van Wet op de arbeidsongeschiktheidsverzekering (zitting 1962—1963, 7171) is voor tussenpersonen dezelfde omschrijving voorgesteld als in het ontwerp inzake de loonbelasting.

De bewindsman merkt op, dat in artikel 10, lid 2, inderdaad als regel wordt gesteld, dat de aanspraken belast zijn. In artikel 11 echter wordt deze regel aangevuld in die zin dat als een aanspraak belast is, de uit dien hoofde verkregen uitkering vrij is, terwijl voorts de meeste aanspraken onbelast worden verklaard, waardoor in die gevallen alléén de uitkering tot het loon behoort. Het is dus altijd zo dat slechts één van de beide belast is, óf de aanspraak, óf de uitkering. De reden waarom niet steeds dezelfde oplossing is gekozen, moet worden gezocht in het streven naar billijkheid en doelmatigheid in de belastingheffing. Zo is b.v. de aanspraak op kinderbijslag voor loontrekkenden niet mee uitgezonderd met een aantal andere aanspraken uit sociale-verzekeringswetten. De billijkheid komt bepaald niet in het gedrang doordat ten aanzien van deze kinderbijslag de aanspraken worden belast in het kwartaal waarin zij ontstaan en niet de uitkeringen die korte tijd later volgen. Belastinginhouding op de uitkeringen echter zou moeten geschieden door de uitbetalende instanties en dit zou praktisch ondoenlijk zijn. Eventueel zou men alle werknemers die kinderbijslag genieten, een aanslag in de inkomstenbelasting moeten opleggen, hetgeen de gedachte van de loonbelasting als eindheffing voor de grote meerderheid van de werknemers in belangrijke mate zou ondergraven.

Voorts worden de aanspraken, voortvloeiende uit het Ziektefondsbesluit, belast naar het gelijkmatige premiebedrag dat daarvoor ten laste van de werkgever komt en niet naar de genoten verstrekkingen en andere prestaties. Dit is billijk en praktisch. Billijk omdat het de verplicht verzekerde werknemer in dezelfde positie plaatst als iemand die zich vrijwillig heeft verzekerd. Praktisch omdat het vrijwel onmogelijk zou zijn de genoten verstrekkingen en andere prestaties per werknemer te administreren en op geld te waarderen.

Hierop antwoordt de bewindsman dat een dergelijke wijziging in de formele opzet, die in de materiële problematiek geen verandering brengt, hem om technische redenen minder gewenst lijkt. Zo zal men bij de huidige opzet, wanneer in de loonsector nieuwe aanspraken worden overeengekomen, de fiscale consequenties daarvan tijdig onderkennen, omdat reeds de aanspraken moeten worden belast. Ingeval dit tot onbillijkheden of tot moeilijkheden leidt, kan eveneens tijdig een maatregel

12.

Artikel 11. Hebben de bewindslieden de mening van hun ambtgenoot van Sociale Zaken gevraagd over het belastbaar maken van uitkeringen uit ongevallenpolissen, afgesloten door werkgevers ten behoeve van werknemers, en zo ja, willen zij deze mening mededelen?

13.

Artikel 11, lid 2, letter b. In het maatschappelijke leven wordt het steeds meer normaal dat bij jubilea van de werkgever iets bijzonders wordt gedaan voor de werknemers. Het ontwerp houdt ten onrechte geen rekening met deze ontwikkeling.

14.

Artikel 11, lid 3. Is het, gelet op het arrest van de Hoge Raad van 10 oktober 1962, rolno. 14828, niet wenselijk het wettelijk begrip pensioenregeling wat nader uit te werken ten einde te voorkomen dat dit begrip door de jurisprudentie te veel wordt uitgerekt?

Uit de commissie wordt hiermee ingestemd, daar op basis van de gehandhaafde tekst een pensioenregeling, die de normale proporties te buiten gaat, toch als zodanig aanvaard zou moeten worden.

Een lid werpt de suggestie op om bij een nadere begripsomschrijving onderscheid te maken tussen oudedagsvoorziening en verzorging bij invaliditeit; voor laatstbedoelde voorziening toch kunnen moeilijker normen worden gesteld dan voor de eerstbedoelde.

Verdiert het geen aanbeveling ook een invalide meerderjarig kind in deze regeling te begrijpen?

15.

Artikel 14. Is het niet wenselijk de 5 pct.-regeling in de wet op te nemen? Verhoging van het minimum van f 100 tot f 150 kan voor een groep nadelig werken. Het maximum — zonder nadere bewijsvoering — wordt verhoogd van f 600

worden getroffen om de uitkeringen te belasten in plaats van de aanspraken. Bij de andere opzet bestaat grote kans dat men de moeilijkheden of de onbillijkheden pas onderkent bij het doen van de uitkeringen, zodat het gunstige tijdstip voor het treffen van de regeling tot het belasten van de aanspraken in plaats van de uitkeringen is verstreken.

In het kader van de coördinatie tussen loonbelasting en sociale-verzekeringswetten is reeds voor de indiening van het loonbelastingontwerp intensief overleg gepleegd, onder meer over het loonbegrip waartoe het onderhavige punt behoort. Tegen de voorgenoemde regeling inzake het belasten van uitkeringen uit door werkgevers ten behoeve van hun werknemers afgesloten ongevallenpolissen zijn van de zijde van de Minister van Sociale Zaken geen bedenkingen gerezen.

De bewindsman wijst erop, dat in de voorgestelde tekst jubilea van de werkgever niet zijn uitgesloten en de daar genoemde omstandigheden niet beperkt zijn tot die van de werknemer. Ook volgens de ter uitvoering van het Besluit op de Loonbelasting 1940 gestelde regelen kan bij jubilea van de werkgever de vrijstelling voor geschenken van niet meer dan f 25 toepassing vinden.

Naar de mening van de bewindsman houdt het in de vraag genoemde arrest van de Hoge Raad een ruime, zij het alleszins correcte interpretatie in van het begrip pensioenregeling, zoals het in het Besluit is omschreven. Deze omschrijving is ongewijzigd in het wetsontwerp overgenomen. Het probleem is echter, of deze omschrijving eigenlijk niet te ruim is; bij de beoordeling van wat als pensioen moet worden aangemerkt, zouden de duur van het dienstverband en de hoogte van de genoten beloning toch wel mee dienen te spreken. Het arrest roept de vraag op of niet enige beperking geboden is, een vraag die de bewindsman geneigd is bevestigend te beantwoorden.

De bewindsman zegt toe de begripsomschrijving nader te zullen bestuderen en daarbij ook deze suggestie in overweging te zullen nemen. Zijn gedachten gaan voorshands in de richting van vervanging van de zinsnede „een en ander door middel van pensioen” door een omschrijving in de geest van: een en ander door middel van pensioenen welke niet uitgaan boven hetgeen naar maatschappelijke opvattingen redelijk moet worden geacht. Aldus zou zonder te strakke binding aan de diensttijd en de hoogte van het loon voldoende ruimte worden gelaten ook voor het invaliditeitspensioen en de waarde vaste pensioenen. De eventuele wijziging zal worden opgenomen in de derde nota van wijziging, welke in samenhang met de te verwachten nota's van wijziging betreffende de ontwerpen op de inkomstenbelasting en de vermogensbelasting zo spoedig mogelijk zal worden ingediend.

De bewindsman wijst op de onbeperkte aftrek van periodieke premies voor lijfrente bestemd voor het levensonderhoud van zulke kinderen als persoonlijke verplichting. Opneming onder de te verzorgen personen in de omschrijving van het begrip pensioenregeling lijkt hem dan ook niet nodig.

Ingaande op deze vraag en de verstrekte toelichting merkt de bewindsman op, dat bij de 5 pct.-regeling niet de bedoeling heeft voorgezet om bij een bepaalde categorie van belastingplichtigen minder inkomen te belasten dan in feite is genoten.

tot f 800. Dit betekent, dat het minimum met 50 pct. wordt verhoogd en het maximum met 33½ pct. Waardoor wordt dit verschil gemotiveerd?

Ter toelichting van deze vraag wordt uit de commissie opgemerkt, dat het opnemen in de wet tot voordeel zou hebben, dat de belastingplichtige dan rechtsmiddelen te zijner beschikking heeft. Daarnaast vraagt men zich af, of het niet aan te bevelen is, dat deze regeling algemeen wordt gemaakt, zodat iedereen daarvan kan profiteren.

Uit de commissie wordt de opmerking gemaakt dat voor een algemene aftrek in de wet een precedent kan worden gevonden in de forfaitaire aftrek voor de werkende gehuwde vrouw.

Nader wordt uit de commissie gevraagd of er dan een principieel verschil is met de algemene aftrek van f 100 en of het bovendien niet redelijk is voor werknemers de 5 pct.-regeling te beschouwen als een compensatie voor de geringere speelruimte die zij in vergelijking met de winstsfeer hebben.

De commissie acht dit idee niet wenselijk.

16.

Artikel 19. Heeft de nieuwe terminologie geen consequenties?

17.

Artikel 20. Is het vervallen van de bejaardenaftrek wel verantwoord?

Een meerderheid van de commissie blijkt echter zelfs voor het handhaven van de gehele aftrek te zijn, ook al kost dit f 20 à 30 mln. aan belastingopbrengst. Er wordt nog gevraagd of er dan aanleiding zou zijn onderscheid te maken tussen de persoon die alleen onder lid 2, letter *b*, valt (de bejaarde vrijgezel en de bejaarde die slechts korte tijd gehuwd is geweest zonder dat een kind is geboren) en degene die ook onder letter *c* valt (de bejaarde weduwnaar of weduwe).

18.

Artikel 21. Er kan begrip voor worden opgebracht, dat de verhoging van de grens van de loonbelasting van f 8000 tot

De opzet is geweest — en dit is nog steeds het geval — om een voor de praktijk nuttige regeling te treffen ter vermijding van allerlei kleine geschillen en om bewijsmoeilijkheden te voorkomen. Een dergelijke regeling heeft naar haar aard een uitvoeringskarakter en behoort naar de mening van de bewindsman niet in de wet te worden opgenomen. Zou men dit wel doen, dan zou de regeling van karakter veranderen, hetgeen nog zou worden verscherpt indien men haar zou willen veralgemenen.

Dienaangaande wijst de bewindsman erop dat de regeling voor de werkende gehuwde vrouw een correctie vormt op de in deze gevallen wel zwaar wegende druk van de progressie, veroorzaakt door de samentelling van de inkomens van man en vrouw. Hierbij moet worden bedacht dat de arbeid van de werkende gehuwde vrouw de besparende invloed die van haar huishoudelijke werkzaamheden pleegt uit te gaan, vermindert, terwijl zij zich zelf ook vaak geplaatst ziet voor hogere kosten. Het is een andere zaak om deze factoren in een forfaitaire regeling te verwerken dan om voor verwervingskosten, behalve ten aanzien van kleinigheden, met afwijking van de normale gang van zaken, een wettelijke aftrek ook te geven in die gevallen, waarin kosten in feite kennelijk niet of tot een veel lager bedrag zijn gemaakt.

De bewindsman acht de algemene aftrek van f 100, te verhogen tot f 150, verantwoord op grond van het verhoudingsgewijs geringe bedrag. Zou men de 5 pct.-regeling gaan zien als een compensatie voor werknemers ten opzichte van ondernemers, dan zou men de regeling moeten uitbreiden tot b.v. pensioengenieters en vermogensbezitters, waardoor een geheel nieuw element zou worden geïntroduceerd dat vreemd is aan de Nederlandse belastingwetgeving. Dit lijkt de bewindsman een onjuiste weg. Hij zou er nog eerder voor voelen om met behoud van het administratieve karakter van de bestaande 5 pct.-regeling, niet tot verhoging van het huidige maximum van f 600 tot de reeds aangekondigde f 800 over te gaan en daartegenover de aldus ontstane bate van f 6 mln. te gebruiken voor een verdere verhoging van de algemene aftrek van f 150.

De bewindsman beantwoordt deze vraag in ontkennende zin behoudens dat voor nabetalings over oude loontijdvakken niet meer — zoals thans — de voor die tijdvakken geldende tabellen moeten worden toegepast, maar de tabel die geldt op het tijdstip van inhouding.

De bewindsman wijst erop, dat het vervallen van de bejaardenaftrek bij overlijden van één der echtgenoten, waardoor de overblijvende, hoewel ongehuwd, ingevolge artikel 22, lid 2, letters *b* en/of *c* toch onder het gehuwdentariaf blijft vallen, in de Staten-Generaal herhaaldelijk aan de orde is geweest (o.a. in de Eerste Kamer bij hoofdstuk IX B van de rijksbegroting voor 1962, voorlopig verslag blz. 5, linkerkolom, memorie van antwoord blz. 6, linkerkolom en *Handelingen*, blz. 338, linkerkolom). Hij is er nog steeds niet van overtuigd, dat cumulatie van de bejaardenaftrek met toepassing van het gehuwdentariaf voor alleenstaanden verantwoord zou zijn. Hij merkt nog op dat handhaving van deze aftrek voor de helft zou leiden tot een opbrengstderving van f 10 à 15 mln.

De bewindsman beantwoordt de hier gestelde vraag bevestigend. Hij wijst er voorts op dat de handhaving van de bejaardenaftrek na het overlijden van de vrouw leidt tot verschil in behandeling naar gelang de echtgenote van een weduwnaar voor of na diens 65ste verjaardag is overleden. Bij overlijden van de man leidt handhaving van de aftrek tot soortgelijke verschillen voor de weduwen onderling.

Ter verduidelijking van de bedragen van f 40 mln., genoemd in de memories van antwoord betreffende de inkomstenbelas-

f 12 000 een ongewijzigde voortzetting van de bestaande inhoudingsregeling feitelijk onmogelijk maakt. Wel wordt gaarne uiteengezet gezien of de „verslechtering” voor de inkomens tot f 8000 niet geheel of althans voor een groot deel kan worden voorkomen.

De verhoging van de grens van f 8000 tot f 12 000 zal de opbrengst verminderen met f 40 mln.

De nieuwe regeling voor inhouding op bijzondere beloningen zal een meeropbrengst opleveren van f 40 mln. Duidelijk zijn deze cijfers niet.

Kan van de f 40 mln. verhoging ten gevolge van de nieuwe regeling bijzondere beloningen een splitsing worden gegeven b.v. voor inkomens:

beneden f 6000;
van f 6 000 tot f 8 000;
van f 8 000 tot f 10 000 en
van f 10 000 tot f 12 000?

Een lid van de commissie vraagt of overwerk wellicht in de wet, in plaats van bij resolutie, onder de bijzondere beloningen gebracht kan worden.

Een ander lid van de commissie doet nog de suggestie om slechts de helft van de opbrengst van reëel overwerk te belasten en de andere helft vrij te laten.

Naar aanleiding van deze suggestie wordt uit de commissie nog opgemerkt dat de fiscale behandeling van overwerk niet te zeer in het licht van de huidige economische omstandigheden moet worden bezien.

19.

Kunnen de bewindslieden aangeven in welke jaarloonklassen door de belastingplichtigen meer loonbelasting verschuldigd zal zijn over de bijzondere beloningen dan tot dusver werd geheven?

Kunnen de bewindslieden mededelen hoeveel loonbelasting gederfd zou worden door de Schatkist, indien van deze belastingplichtigen een zelfde percentage loonbelasting geheven zou worden als voorheen?

ting en de loonbelasting, deelt de bewindsman mede, dat de verhoging van de aanslaggrens van f 8000 tot f 12 000 zonder gelijktijdige herziening van het tarief voor bijzondere beloningen, gerekend naar de toestand in 1962, zou leiden tot een opbrengstderving van omstreeks f 40 mln.; uitgaande van de aldus ontstane toestand moet de opbrengstverhogende werking van de herziening van het tarief voor bijzondere beloningen, ook gerekend op basis 1962, eveneens worden geraamd op ca. f 40 mln. Van deze laatste f 40 mln. komt ca. f 15 mln. ten laste van de lonen tot f 8000. In feite betreft dit de lonen van f 6000 tot f 8000, aangezien tot f 6000 het voorgestelde tarief in veel gevallen lager — soms echter een weinig hoger — is dan het bestaande (verwezen zij naar het antwoord op punt 19). De resterende f 25 mln. komt ten laste van de lonen van f 8000 tot f 12 000. Daarbij moet worden bedacht dat men boven de aanslaggrens door het opleggen van een aanslag inkomstenbelasting toch al het juiste tarief betaalt. Het nieuw voorgestelde tarief dat is afgestemd op het marginale tarief van de inkomstenbelasting bij de ondergrens van de gekozen inkomensgroepen — en daardoor voor de overige inkomens binnen de groep enigszins te laag is — neemt deze ongelijkheid goeddeels weg. Het ligt voor de hand dat deze tariefs-correctie diegenen het zwaarst treft die thans het meeste profijt hebben van het te lage tarief. Dit uiteraard alleen voor de inkomens tot de oude aanslaggrens — in de stukken nog f 8000 — optredende effect zou slechts kunnen worden voorkomen door een willekeurige inbreuk op het uitgangspunt dat het nieuw voorgestelde tarief nauw moet aansluiten bij de marginale heffingspercentages van de inkomstenbelasting. Door deze inbreuk toch zou binnen de groep worden gediscrimineerd.

De bewindsman zegt toe dat hij dit nog nader zal overwegen.

De bewindsman staat afwijzend tegenover deze suggestie. De eis van billijkheid staat wel op een gespannen voet met een dergelijke ongelijke behandeling van de belastingplichtigen naar gelang een gelijk inkomen al dan niet uit aanwijsbaar overwerk is verkregen. Ook uit sociaal oogpunt lijkt deze fiscale behandeling niet fraai.

Ter inleiding van zijn antwoord op de vraag voor welke jaarloonklassen het nieuwe tarief leidt tot een hogere belasting over bijzondere beloningen stelt de bewindsman het voorgestelde en het bestaande tarief tegenover elkaar.

Het voorgestelde tarief:

Bijjaarloon		is het belastingpercentage in tariefgroep:								
van	tot	I	II	III/1	III/2	III/3	III/4	III/5	III/6	III/7
—	2000	—	—	—	—	—	—	—	—	—
2000	4000	13	—	—	—	—	—	—	—	—
4000	6000	18	14	12	—	—	—	—	—	—
6000	9000	24	18	16	14	12	10	—	—	—
9000	en hoger	30	23	21	19	17	15	11	9	—

Het bestaande tarief:

ongeacht loon-
hoogte

16 12 8 4 2 — — — —

Uit de vergelijking van de tarieven volgt:

1. voor de jaarloonklassen tot f 4000 is het voorgestelde tarief steeds lager of gelijk (nihil);

2. voor de jaarloonklassen van f 4000 tot f 6000 is het nieuwe tarief voor de tariefgroepen I, II en III met aftrek voor 1 kind iets hoger; bij aftrek voor twee of meer kinderen is het lager of gelijk (nihil);

3. voor de jaarloonklassen boven f 6000 is het nieuwe tarief belangrijk — boven f 9000 zeer belangrijk — hoger, behalve in tariefgroep III met aftrek voor 5 en meer, resp. 7 en meer kinderen.

Boven de aanslaggrens heeft de tariefswijziging uiteraard slechts formele betekenis.

Buiten beschouwing latende dat in het voorgestelde tarief in een aantal gevallen lagere heffingspercentages voorkomen dan in het bestaande, volgt uit het onder punt 18 gestelde, dat, indien de thans geldende heffingspercentages zouden worden gehandhaafd (en de aanslaggrens toch zou worden verhoogd tot f 12 000), inkomsten- en loonbelasting te zamen, gerekend op basis 1962, f 40 mln. minder zouden opbrengen.

Een nadere specificatie van de f 40 mln. meeropbrengst dan bij punt 18 is gegeven (nl. de gevraagde splitsing over de tariefgroepen) kan de bewindsman bij gebreke van toereikende statistische gegevens tot zijn spijt niet verstrekken.

Het hogere tarief, dat vrijwel alleen de groep van f 6000 — f 8650 (of nader tot f 10 000) treft, kan de bereidheid tot overwerk van deze groep beïnvloeden, althans bij de overgang. Het belastingtarief is echter slechts een van de vele invloeden op deze bereidheid, naast b.v. de hoogte van het overwerkloon en de andere arbeidsvoorwaarden. Niet duidelijk is, dat ook andere mogelijkheden tot verhoging van de produktiviteit hierdoor zouden worden beïnvloed. Bij de gehele problematiek moet er naar de mening van de bewindsman voor worden gewaakt dat thans een beslissing zou worden genomen die te sterk steunt op een actueel oordeel over de huidige economische omstandigheden. Het gaat hier toch om het vermijden, los van de economische situatie, van te grote onderlinge verschillen in belastingdruk.

De bewindsman verwijst hiervoor naar het besprokene bij punt 3. Hij voegt daar nog aan toe dat na herziening van het tarief voor bijzondere beloningen belangrijke voordelen als thans — onbedoeld — worden genoten, zich weinig meer zullen voordoen. Ook bij de herrekening van loonbelasting zou het voordeel, verbonden aan het bijzondere tarief, trouwens teloor gaan. De nog overblijvende kleinere voordelen zijn een gevolg van de heffingstechniek van de loonbelasting. Het gaat niet aan enkel de nadelen die uit deze heffingstechniek voortvloeien te corrigeren en daarbij de toevallige voordelen te handhaven.

De bewindsman wijst erop, dat de wet (artikel 26, lid 1, letter e) niet meer verlangt dan dat de werkgever aan de werknemer opgaaf doet van het genoten loon en de ingehouden belasting. Hulp bij de invulling van aangiftebiljetten is dus een vrijwillig dienstbetoon. Dit zou inderdaad weleens iets kunnen toenemen. In dit verband herhaalt de bewindsman zijn naar aanleiding van punt 3 gedane toezegging de invoe-ring van een vereenvoudigd aangiftebiljet te zullen overwegen.

De bewindsman vermoedt dat deze vraag op een misverstand berust. Het toegevoegde tweede lid immers neemt de verslechter-ing weg die door het eerste lid — uitsluitend voor de indeling in tariefgroep II — zou zijn opgetreden. Het behelst voor tariefgroep II dus slechts handhaving van de bestaande rege-ling en geen tegemoetkoming.

Voor tariefgroep III brengt het eerste lid reeds handhaving van de regeling die eind 1953, in het kader van de coördinatie met de sociale verzekeringen, in het leven is geroepen.

Kunnen de bewindslieden een specificatie verstrekken van de opbrengstverhoging ten bedrage van f 40 mln., verdeeld over de jaarlonen en tariefgroepen, bedoeld in artikel 21?

Hebben de bewindslieden bij deze voorgestelde zwaardere heffing van loonbelasting voor deze groepen overwogen, dat de bereidwilligheid tot overwerk en andere mogelijkheden tot bevordering van een hogere produktiviteit dientengevolge nadelig worden beïnvloed tot schade van 's lands economie?

Als gevolg van de mogelijkheid een aanslag inkomstenbelasting te verzoeken zal de herrekening van loonbelasting bij onregelmatige werktijden en ongelijkmatige verdiensten niet meer mogelijk zijn. Tegenover deze werkbesparing bij de werkgevers ontstaan er voor de werknemers nadelen, omdat als gevolg van deze aanslagen voor hen het voordeel, verbonden aan de toepassing van het bijzondere tarief, verloren gaat.

De werknemers zullen voortaan aangiftebiljetten moeten invullen waartoe zij minder in staat moeten worden geacht. De werkgevers zullen zich dan veelal moeten belasten met de invulling van deze aangiftebiljetten. Hebben de bewindslieden deze gevolgen overwogen?

20.

Artikel 24. Naar aanleiding van de opmerking, dat voor de loonbelasting de toestand op de eerste dag van elk kwartaal grondslag voor inhouding is en bij de inkomstenbelasting de toestand aan het einde van het kalenderjaar, wordt een tegemoetkoming voorgesteld door aan artikel 24 een tweede lid toe te voegen.

Die tegemoetkoming geldt *uitsluitend* voor hen, die in tariefgroep II vallen, dus niet voor hen, die in tariefgroep III (werknemers die kinderaftrek genieten) vallen.

Waarom deze beperking tot groep II?

Welke bezwaren ontmoet het om de tegemoetkoming ook tot deze groep uit te strekken?

Door een lid van de commissie wordt gevraagd of lid 2 van artikel 24 tot gevolg heeft dat ontbinding van het huwelijk van een werknemer gedurende het gehele jaar indeling in tariefgroep II met zich meebrengt.

21.

Artikel 26. Alsnog wordt voorgesteld een sanctie op te nemen tegen de werknemer, die geen gegevens aan zijn werkgever verstrekt voor berekening van de loonbelasting. Hiervoor wordt een tweede lid aan artikel 26 toegevoegd. De tweede volzin van dit tweede lid is niet duidelijk. De zin houdt een aparte regeling in voor een vrouwelijke werknemer met minder dan f 500 maandsalaris. Dan moet de inhouding geschieden volgens artikel 21a (de bijzondere regeling voor de werkende gehuwde vrouw). Waarom moet die regeling in deze gevallen voor *alle* vrouwen worden toegepast?

Ter adstructie van dit punt wordt uit de commissie nog gewezen op het hieromtrent vermelde in de memorie van antwoord, blz. 10, rechterkolom. Gemeend wordt dat uit de wettekst niet volgt dat bij het ontbreken van een werknemersverklaring de belasting naar het hoogste tarief moet worden ingehouden.

Een wijziging ten aanzien van tariefgroep III zou impliceren dat de evenbedoelde coördinatie, die nog betrekkelijk kort geleden is versterkt bij de wet van 26 april 1962, *Stb.* 163, zou moeten worden verbroken.

Deze vraag wordt door de bewindsman bevestigend beantwoord.

De bewindsman merkt op dat het in elk geval de bedoeling is van artikel 26, lid 2, de belasting bij het ontbreken van een werknemersverklaring te heffen naar het hoogste tarief en dat dit naar zijn mening met de voorgestelde tekst ook wordt bereikt. Voor een man is heffing naar tariefgroep I steeds het hoogste. Voor een vrouw ook als zij een vrij hoog loon geniet. Bij een loon tot ongeveer f 500 per maand is echter voor haar de heffing naar het 15 pct.-tarief van artikel 21a het hoogste.

Dat beneden deze grens voor alle vrouwen die geen werknemersverklaring verstrekken, het 15 pct.-tarief moet worden toegepast, ook voor de ongehuwde, is nodig ter wille van de uitvoerbaarheid voor de werkgever. Hij kan zonder werknemersverklaring wel onderscheiden naar geslacht en loonhoogte, maar veelal niet naar burgerlijke staat, naar al dan niet duurzaam gescheiden leven, naar de duur van de echtelijke samenleving of naar gelang er al dan niet een kind uit het huwelijk is geboren. Zou hij dit toch doen, b.v. aan de hand van mondelinge gegevens, dan zou hij bij gebreke van de werknemersverklaring als bewijsstuk in geval van foutieve tariefstoepassing niet gedisciplineerd zijn tegenover de fiscus, hetgeen van belang is met het oog op de naheffing van te weinig ingehouden belasting.

Vertrouwende, dat de bewindslieden bereid zullen zijn de boven gevraagde inlichtingen tijdig aan de Kamer kenbaar te maken, is de commissie van oordeel, dat de openbare beraadslagingen daarmee voldoende zullen zijn voorbereid.

Aldus vastgesteld 10 april 1964.

LUCAS
 VONDELING
 BERGER ¹⁾
 SMALLENBROEK ¹⁾
 VAN DEN TEMPEL
 OELE ¹⁾
 BAKKER
 KIEFT
 BROUWER
 SCHMELZER
 VAN URK
 JOEKES
 NOTENBOOM
 SCHOLTEN
 GIJZELS

¹⁾ Als plaatsvervaarders van respectievelijk de heren Peschar, Van Eijdsden en Franssen.